

ζομεν ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, λέγω τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ διδάσκοντος αἰεὶ μὲν, μάλιστα δ' ἔταν ἐνώπιον μαθητῶν γίνεται περὶ τοῦτου λόγος. Ὁ διδάσκων πρέπει εἶναι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μαθητοῦ νὰ ἴσταται λίαν ὑψηλὰ, οἱ λόγοι αὐτοῦ νὰ γίνονται ἀποδεκτοὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως· οὐδέποτε πρέπει νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ παιδὸς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ὑπόνοια, ὅτι ὁ διδάσκων ἐσφαλμένως διδάσκει τι, ἢ ἕνεκ' ἀγνοίας διαστρεβλοὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων. « Ἡ διακίνησις τοῦ ἀξιωματοῦ τοῦτου, λέγει τις τῶν μεγάλων παιδαγωγῶν, εἶναι ὁ σπουδαιότατος ὄρος τῆς παιδαγωγικῆς δυνάμεως τοῦ διδασκάλου ». Προσοχὴ ἕπως μὴ κλονίζωμεν τοῦτο πρὸς ἐλάβην ἡμῶν αὐτῶν.

Ἀνάγκη λοιπὸν, ἵνα ἐπιτυχῶς θάινῃ τὸ ἔργον τῆς σχολῆς, πάντες νὰ συνεργῶσι καὶ συνεργάζωνται καὶ

μήτηρ καὶ πατήρ καὶ ἀδελφοὶ καὶ οἰκογενεῖς καθ' ἑλίου καὶ πολῖται καὶ κοινωνία καὶ ἐκκλησία. Τὸ ἔργον εἶναι ὁμολογουμένως δυσχερὲς, ἀλλ' ἄς μὴ λησμονῶμεν τὸ τοῦ κίθεροβάμονος φιλοσόφου· « ἢ οὐ χρὴ ποιεῖσθαι παιδας ἢ ξυνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα ». Ὑπὲρ τῆς νέας γενεᾶς δεόν νὰ ἀφιερῶνται πᾶσαι ἡμῶν αἰ φροντίδες μὴ φειδομένων μήτε ἀγῶνων μήτε θυσιῶν, ἐν τῷ παιδικῷ κόσμῳ κεῖται σύμπας ὁ μετὰ ταῦτα κόσμος, τὸν ὅποτον ἡμεῖς, ὡς λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς Levana μόνον θεώμεθα μακρόθεν, ὡς ὁ Μωϋσῆς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, πρὸς ὃν ὁμῶς δὲν δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

A. ΜΟΣΧΙΔΗΣ

Ο ΠΑΡΚΙΣΣΟΣ

Στοὺς πολυτίμους ἀδελφούς PERNOT καὶ LEBESGUE

Ἄς τρέξουμε, ἀδελφια, σὴν ἐνδοξὴ Ἑλλάδα,
Γιὰ λίγο ἐνωμένοι ἄς μείνουμε κεῖ,
Ζητῶ νὰ σᾶς δείξω τὴν πρώτη λαμπράδα
Ποῦ τῶρα ὁ καθένας μὲ λύπη ζητεῖ.

Ζητῶ νὰ σᾶς δείξω μὲ πόθο ἓνα μνημεῖον
Ποῦ κείτεται μέσα ὀλύμπια ὠμορφιά·
Μὲ πόση εὐπλαχρία χαϊδεύει τὸ κῆμα
Τὸ νιὸ ποῦ κοιμᾶται στῆς γῆς τὴν ἐρμιά!

Ὁ νιὸς ὁ θλιμμένος μεμιᾶς θὰ ἐνπνήσῃ
Νὰ δείξῃ μπροστά σας τὴν πρώτη μορφή,
Τὸ στόμα θ' ἀνοίξῃ σ' ἐσᾶς νὰ μιλήσῃ
Ἄφου θ' ἀντηχήσῃ τοῦ βάρδου ἢ φωνῆ.

Τὸ χῶμά του σείεται κ' ἀγάλι προβαίνει,
Τὸ πρόσωπο ἀστράφτει κ' ἡ κόμη ἢ χρυσή,
Ἄπὸ τὸν αἰθέρα ὁ ἥλιος δὲ βγαίνει,
Ἄνοιχτη ἓνα μνημεῖον καὶ βγῆκε ἀφ' τῆ γῆ.

Κατὰ τὴ βρυσούλα τὸ βῆμά του πέρνει,
Τ' ὠραῖο πρόσωπό του νὰ ἰδῇ στὰ νερά·
Ἐσίμωσε ἀγάλι, τὸ μέτωπο γέρνει·
Σωπάτε ν' ἀκοῦστε εἰ λέγ' ἢ καρδιά.

« Ὁ κόσμος ρομίζει πῶς μέσα στὰ στήθεια,
 Θρητοί, δὲν ὑπῆρχε ποτὲ μιὰ καρδιά,
 Ἐλάτε ν' ἀκοῦστε καὶ σεῖς μιὰν ἀλήθεια
 Ποῦ οἱ χρόνοι μᾶς κρύβαν στὸ μῦθο βαθειά.

« Θ' ἀκοῦστε στὴ γῆ μας τί ἔχω ὑποφέρει,
 Ἄν βρῆκα μιὰ μόνη σιγμὴν ἡσυχία·
 Τὰ τόσα μου πάθη καρεῖς δὲν τὰ ξέρει
 Γιατ' ἦσαν στοὺς πόνονε τὰ χεῖλη βουβιά.

« Προτοῦ τὴ ζωὴ μου φριχτὰ τὴ μισήσω,
 Μ' ἐγλύκαινε μόνο μιὰ σκέψι κρυφή,
 Πῶς θάβρω ἓνα πλάσμα κ' ἐγὼ ν' ἀγαπήσω
 Πῶς θάβρω ἓνα στήθος γιὰ μὲ νὰ πορῆ,

« Περοῦσα πεδιάδες, λαγκάδια καὶ ὄρη
 Ποτίζοντας μ' αἶμα καὶ δάκρυ τὴ γῆ,
 Στὰ τόσα μαρτύρια δὲν εἶδα μιὰ κόρη
 Μιὰ λέξι μονάχη γλυκιά νὰ μοῦ πῆ.

« Χτυποῦσα τὸ σῶμα τραβοῦσα τὴν κόμη
 Νὰ σβύσω ἀπ' ἐμπρὸς μου μιὰ τέτοια ὠμορφιά·
 Τὰ κάλλη τί ἀξίζουν νὰ βρῖσκονται ἀκόμη
 Ἐνῶ δὲν ὑπάρχει γιὰ μὲ μιὰ καρδιά;

« Στὴν τόση τὴ λύπη, στὴν τόση τὴν πάλη
 Ἀγκάλιασε ὁ νοῦς μου μιὰ σκέψι φριχτὴ
 Κ' ἀρχίρησε τότε τὸ στήθος νὰ πάλλη,
 Νὰ τρέμη σὰ φύλλο μ' αὐτὴ τὴ μορφή.

« Ἐρχόμενον οὖν κλέφτης σὲ τούτη τὴ βροῖα
 Τ' ὠραῖο πρόσωπό μου ζητῶντας νὰ ἰδῶ.
 Καὶ τόσο ἡ ψυχὴ μου τὸ εἶχε ἀγαπήσει
 Ποῦ πάντα βρισκόμουν γυρτὸς στὸ νερό.

« Μιὰ μέρα εἶχα γύρει γιὰ νὰ τὸ φιλήσω
 Κ' ἐφίλησα μόνο τὰ κούα τὰ νερά·
 Κατέβηκα τότε στὸ κῶμα νὰ σβύσω
 Τὴν πλειὸ καταχθόνια τῆς γῆς πυρκαϊά ».

Ἄς γύρουμε, ἀδελφια, βουβοί, λυπημένοι
 Κ' ὁ νοῦς μεσ' στὸ μνήμα μεμιᾶς ἄς κρυφτῆ·
 Τὰ τόσα τον κάλλη ἄς μείνον κρυμμένα
 Γυρεῦω ἡ καρδιά του στὸν κόσμο νὰ ζῆ.